

Arrest

nr. 63 851 van 27 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 18 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 25 mei 2010 vraagt verzoeker de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, als echtgenoot.

Op 9 november 2010 heeft verzoeker zijn F-kaart op het gemeentehuis afgehaald.

Op 16 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (N.S.S.) geboren te (...), op (...) en van Kameroenese nationaliteit. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Artikel 42quater, §1, 4^o van de wet van 15 12.1980 er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwonsverlag dd 16.12.2010, opgesteld door de politie van Ieper, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is op het gezamenlijke adres. Zijn echtgenote verklaart dat betrokkene sedert 12.11.2010 het echtelijk dak heeft verlaten omdat hij de relatie niet meer zag zitten. Zijn echtgenote heeft geen idee wat de nieuwe verblijfplaats van betrokkene is. Er is dus evenmin nog sprake van een gezinscel tussen beide

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 18.01.2011 als alleenstaand in het rijksregister staat ingeschreven en op 10.03.2011 een aanvraag tot inschrijving in Bredene heeft gedaan. Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt voor het voeren van de procedure dient er op te worden gewezen dat op het ogenblik dat de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring ingediend heeft, er voor de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog geen rolrecht verschuldigd was en deze procedure dus kosteloos is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3.1.1. Verzoeker adstrueert zijn middel als volgt:

“Dat de enige motivering is dat de mijn verzoeker niet meer samenwoont met zijn echtgenote Mevrouw N. C. (...), geboren te Ieper op 10 september 1968, wonende te (...). Dat mijn verzoeker inderdaad feitelijk gescheiden leeft van zijn echtgenote, maar dat deze scheiding niet aan hem te wijten is. Dat mijn verzoeker niets liever wenst dan dat er terug verzoening is, maar dat dit nog enige tijd zal vergen.

Dat het louter materiële feit dat er geen samenwons — tijdelijk — meer is onvoldoende om automatisch te stellen dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Dat dit een tijdelijke crisissituatie is, dewelke geen dergelijke verregaande maatregel rechtvaardigt. Dat zijn echtgenote verklaart dat mijn verzoeker de relatie niet meer zag zitten, maar de realiteit is dat zijn echtgenote een tijd alleen wou zijn omdat de druk van de omgeving tegen een gemengd huwelijk te groot geworden was.

Mijn verzoeker voldoet dus nog steeds aan de criteria zoals omschreven in artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet, gezien het om een tijdelijke verwijdering gaat. Dat er tussen hen geen enkele procedure in echtscheiding of echtelijke moeilijkheden (artt. 221-223 B.W.). Dat het louter om een crisissituatie is, zonder definitieve breuk.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van verzoeker:

“Bij lezing van de toelichting van het middel stelt de verwerende partij evenwel vast dat verzoeker daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R. v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht vevat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, FJE 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoeker meent dat er slechts sprake is van een tijdelijke crisisituatie. Betreffende de verklaring van zijn echtgenote dat verzoeker de relatie niet meer zag zitten, stelt verzoeker dat zijn echtgenote een tijd alleen wou zijn 'omdat de druk van de omgeving tegen een gemengd huwelijk te groot was'.

Verzoeker meent nog steeds te voldoen aan de criteria zoals omschreven in art. 42quater van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers vage beschouwingen kunnen niet worden aangenomen en zijn strijdig met de vaststelling van de gemachtigde.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft in casu terecht het volgende mogen vaststellen:

'Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoonstverslag dd 16.12.2010, opgesteld door de politie van Ieper, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is op het gezamenlijke adres. Zijn echtgenote verklaart dat betrokkene sedert 12.11.2010 het echtelijk dak heeft verlaten omdat hij de relatie niet meer zag zitten. Zijn echtgenote heeft geen idee wat de nieuwe verblijfplaats van betrokkene is. Er is dus evenmin nog sprake van een gezinscel tussen beide.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 18.01.2011 als alleenstaand in het rijksregister staat ingeschreven en op 10.03.2011 een aanvraag tot inschrijving in Bredene heeft gedaan.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.'

Verzoekers bewering dat zijn echtgenote 'een tijd alleen wou zijn' kan derhalve niet worden gevolgd.

De verwerende partij wijst erop dat artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 als volgt luidt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen. •

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § eerste lid, 1° of 2° wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld, zoals ook gedegen wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, vaststelling die steun vindt in het administratief dossier.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verwijst in casu uitdrukkelijk naar het verslag van samenwoonst dd. 16.12.2010, de verklaringen van zijn echtgenote en de gegevens van het Rijksregister.

Verzoekers vage beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan deze vaststellingen.

Het enig middel van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen."

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt

verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten, daar uit het samenwoningverslag van 16 december 2010 blijkt dat verzoeker niet aan te treffen is op het gezamenlijk adres, dat de echtgenote verklaarde dat verzoeker het echtelijk dak sedert 12 november 2010 verlaten heeft, dat ze geen idee heeft waar hij verblijft, dat de gegevens van het rijksregister dit bevestigen daar verzoeker sedert 18 januari 2011 als alleenstaande in het rijksregister staat ingeschreven en dat verzoeker op 10 maart 2011 een aanvraag tot inschrijving in Bredene gedaan heeft. Voorts verwijst de bestreden beslissing naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), dat stelt dat bij beëindiging van het verblijfsrecht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bijlage 21 afgeeft met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu in het licht van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet moet onderzocht worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 42 quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing gegrond is, luidt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het verblijfsrecht kan beëindigen indien blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. In casu wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is sedert 12 november 2010, dat verzoeker sinds 18 januari 2011 als alleenstaande in het rijksregister staat ingeschreven en dat hij op 10 maart 2011 een aanvraag tot inschrijving in Bredene gedaan heeft. Hiervoor steunt de verwerende partij zich niet enkel op de verklaringen van de echtgenote van verzoeker, maar ook op de gegevens uit het rijksregister. Deze vaststellingen worden door verzoeker niet weerlegd.

Waar verzoeker stelt dat het om een tijdelijke ruzie gaat, betreft dit een blote bewering waarvan hij geen begin van bewijs bijbrengt.

De grief van verzoeker dat er tussen hem en zijn echtgenote geen procedure in echtscheiding of echtelijke moeilijkheden ingezet is, is niet dienstig. De bestreden beslissing stelt op duidelijke en afdoende wijze dat de vestiging van verzoeker met zijn echtgenote beëindigd is en geeft ook duidelijk aan op welke gegevens ze zich steunt om dit vast te stellen. Deze gegevens vinden steun in het administratief dossier: dat er geen gezamenlijke vestiging meer is sedert 12 november 2010, dat hij sinds 18 januari 2011 als alleenstaande in het rijksregister staat ingeschreven en dat hij op 10 maart 2011 een aanvraag tot inschrijving in Bredene gedaan heeft. Bovendien verklaarde de echtgenote dat verzoeker het echtelijk leven niet wilde verder zetten en stelde de wijkagent vast dat de persoonlijke zaken van verzoeker werden weggenomen en er niets meer van verzoeker aanwezig was. Deze motivering is afdoend. Immers voorziet artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet niet alleen de

situatie van het einde van een huwelijk maar ook de situatie van het einde van een gezamenlijke vestiging, aangeduid in voormeld artikel door het gebruik van het woord "of". Voorts kan niet ingezien worden waarom de bestreden beslissing meer diende te motiveren, gelet op de bepaling van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit.

Gelet op het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer samenwonen en dat verzoeker als alleenstaande in het rijksregister opgenomen is en een aanvraag tot inschrijving in Bredene gedaan heeft en gezien de verklaring van de echtgenote die bevestigt dat verzoeker geen echtelijk leven meer wilde en diens voorwerpen niet meer aangetroffen werden, kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze beslissen dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer gezamenlijk gevestigd waren.

Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Er wordt geen schending van artikel 42quater of van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN